

Φ Υ Σ Ι Σ

ΓΡΑΦΕΙΑ
Ὁδὸς Σόλωνος ἀριθ. 70.

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ
ΜΕΤ' ΕΙΚΟΝΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΦΡ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ - ΘΕΤΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΑΙ - ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ.

Ἄετός ὁ βασιλικός. — *Aq. Imperialis.*

Η ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ἐγεννήθη Χριστός, Θεός, υἱὸς τοῦ πλάστου τοῦ παντός καὶ παντοκράτορος ἐξ ἀνθρώπου καὶ τὴν γέννησιν αὐτοῦ ταύτην ἐορτάζει πάλιν σύμπας ὁ χριστιανικὸς κόσμος τῆς ὑψηλίου κατὰ τὴν προσεχῆ 25^{ην} Δεκεμβρίου!

Καὶ ὑπάρχει γεγονός σπουδαιότερον καὶ σημαντικώτερον, μεταφυσικώτερον καὶ φιλοσοφικώτερον, θεϊότερον καὶ μᾶλλον ἠδιαφέρον τούτου διὰ τὸν ἄνθρωπον;

Δὲν γνωρίζω ἄλλο.

Καὶ ἐν τούτοις μετὰ πόσης ἀδιαφορίας, ἐλαφρότητος, κουφότητος καὶ ἀπερισκεψίας διερχόμεθα τὰ σπουδαιότερα γεγονότα τοῦ βίου μας!

Παρίσταται πρό της γεννήσεως; βρέφους, όπως παρίσταται πρό του θανάτου αυτού, και άρχομεθα να γαλάσωμεν όλίγον ή και να κλαύωμεν και μετά τούτο μεταβαίνωμεν εις τας διασκηδαστικώτερας και τερπνοτέρας του βίου μας άσυχλίας, χωρίς να λαμβάνωμεν υπό σπουδαιοτάτην έποψιν την σημασίαν της γεννήσεως και της θανάτου και ότι θ' άποθνήσκωμεν μίαν ήμέραν, όπως άπέθανε και ο Χριστός αυτός, ούτινος την γέννησιν μετά τόσης άπερισκέψιας έορτάζωμεν ήδη, μετά πικρίας, βρασάνους και μαρτύρια, χωρίς να δυνάμεθα να μετακομίσωμεν ούδέν των τοσούτων άποκτηθέντων αγαθών ένταύθα. Έβίσχωμεν, ως φαίνεται και έθαυμάσθημεν, βλέποντες και άκούοντες, ότι ο Χριστός καθ' έκάστην γεννάται και άποθνήσκει και τούτο ου μόνον έντύπωσιν δέν μας προξενεί πλέον, αλλά τούναντίον άπαγοήτυσιν, ίσως δι και άπαρέσκεψιν.

Τω καιρώ εκείνω ή γέννησις και ο θάνατος του Ίησού έτάραξε και άνεστάτωσε και οίκουμένην και θνητούς και τούτο πάντας συντέλεσε να φοβίση και μεταστρέψη εις την του Χριστού πίστιν. Έκτοτε όμως όσω βρισκομεν προς τον χρόνον, όσω φέρομεν τό αυτό της έποχής εκείνης ένδομα, τοσούτον παλαιούται τό αυτό και φθίρεται και πλησιάζομεν ν' άποτινάξωμεν και τό τελευταίον έννομιάν ράκος αυτού επί του σώματός μας, όπως τελείως άποσκορακίσωμεν την ιδέαν ταύτην και βίβωμεν διά παντός αυτήν εις την λήθην και τον κάλαον των άχρήστων.

Αυτό δηλοει ή άδιαφορία και άπερισκέψια της συγχρόνου χριστιανικής λεγομένης κοινωνίας.

Άποσκορακίζομεν τας παλαιάς άρχάς.

Χρειάζεται δε ήμιν, όπως αναλάβωμεν την προτέραν ζωηράν αίσθησιν της κατανοήσεως και της σημασίας της θεανθρωπώσεως ή δευτερότοκος Χριστός να επανέλθη εις την γην ή τό σύγχρονον πνεύμα να εξεγερθῆ του μωρου ληθέρου του, υπό άδοκήτου τινος δυνάμεως, άκαταμαχήτη και πιστικής, άναμοχλειούμενον.

Έφθάσαμεν δυστυχώς εις την πρό του Χριστού έποχην της λήθης και του μρασμού, της άπιστίας και του Ιουδαϊσμού! ήτις παρκωλύει την προς την άλήθειαν και τό φώς όδόν μας!

Τίς πλέον πιστεύει εις την κάθοδον ένταύθα του θεού; τίς πλέον πιστεύει, ότι επί της γης ύφίσταται θεϊότης; τίς πλέον πιστεύει, ότι ύπάρχει θεός και ψυχή;

Άποδείξεις ζητούσι τούτων οι σύγχρονοι λογάδες, μεγιστάνες, τιτλούχοι και κρείσσοι και μη έχοντες ψηλαφητάς τοικότητας και τούς πιστεύοντας εις την μέλλουσαν ζωην άπέχουσι ν' αναγνωρίσωσιν ως όρθοφρονούντας, άπαρνούμενοι την τοιαύτην θεωρίαν ως χείμαυραν, όπως μη συγκαταλεχθώσιν μεταξύ μωρών!

Οι έσχοτισμένοι!

Και έν τούτοις ή νυν έπιστήμη κατώρθωσε και έξακολουθει έργαζομένη ν' άποδείξη, ότι ή κτίσις υπό θεού έγινε τό και ή γέννησις θείου πνεύματος ούδέν προς την φύσιν τό έκτροπον έχει και ούδώς προς τούς φυσικούς νόμους άντιστρατεύεται.

Η ιστορία, ή γεωλογία, ή άρχαιολογία και τά ψηλαφητά τοπικά τεκμήρια του σπουδαίου γεγονότος έπιμαρτυρούσι την ύπαρξιν του Χριστού. Άρα, έγεννήθη ο Χριστός και φυσικώς άπέθανε, ύποταχθείς εις τούς νόμους. Ο βίος, αι περιπέτειαι, τά έργα και ή διδασκαλία αυτού ούδαμώς άπεκρούσθησαν και διεψύσθησαν επί τοσούτον χρόνον. Όσοι δε διημφισβήτησαν τό κύρος και την αυθεντίαν ή τον φυσικόν συνδυασμόν των γεγονότων εκείνων, υπέχωρησαν πρό της λογικής, κριτικής, φιλοσοφικής και έπιστημονικής μελέτης και συζητήσεως.

Άρα τό θεϊον άποδείχθη έν τη περιστάσει και ή θεϊότης έπεκράτησεν έν τούς πράγμασι. Τί δε ήδη μόνον άντιστρατεύεται προς την άλήθειαν; Η άπειρία, ή άμάθεια της νέας γενεάς και ή έπίδοσις εις ύλικας άπολαύσεις. Διότι,

όσω τις μελετά, έρευνά και διδάσκεται, επί τοσούτον πλησιάζει προς αυτήν.

Ο Χριστός έγεννήθη και τό έπιμαρτήσαν πνεύμα έν τω σώματι του ανθρώπου εκείνου, του γεννηθέντος καθ' όλους τούς φυσικούς νόμους και του λαβόντος εκ της γης ταύτης φυσικώτατα πάντα τά γήινα σωματικά προσόντα. προήλθεν άνωθεν, ως προσέρχεται έν παντί ανθρώπινω σώματι πάν τέλειον ή άτελές, εύφυές ή μωρόν πνεύμα.

Τας άοράτους δυνάμεις, τας προεργασμένας έξ άγώστου έτι ήμιν πηγής και διέποντας καθ' ώρισμένους νόμους τά στοιχειά της φύσεως ούδεις ήδη άμφισβητεί. Τόν ήλεκτρισμόν, και τον μαγνητισμόν, τό θερμικόγονον και δευγόγονον, τον άνεμον και τό φώς καταγινόμεθα να εξηγήσωμεν και άδυνατούμεν έτι έπακριβώς να καθορίσωμεν και μολεταύτα περί της πνευματικής έκπορεύσεως, της μεγάλης ταύτης και άκατανόητου, άοράτου ήμιν δυνάμεως, τομώμεν να είπωμεν τόσα, όσα δέν έπρεπε να λέγωμεν έτι.

Άποδεχόμεθα νυν, ότι και τό πνεύμα είναι μία άόρατος δύναμις. Ούδώς όμως γινώσκομεν έτι, πόθεν πηγάζει και ποι μετά θάνατον μεταβαίνει, ως ακριβώς δέν γινώσκωμεν έτι πόθεν τά άπειλούντα τον κόμηον στοιχειά έπήγαξαν.

Ο Ίησους λοιπόν γεννηθείς, έπρωκίσθη υπό του άνωτάτου όντος, ήτοι υπό της υπεράτης σοφίας, πνευματικής δυνάμεως, θείας δυνάμεως, καταλλήλου να πράξη ό,τι έπραξεν. Ημείς δε ήδη όφείλομεν εκ των γεγονότων και φαινομένων τούλάχιστον άντλούντες τας άληθείας, να μη άμφισβάλωμεν περί αυτών, άφού αυτά τά πράγματα έπιμαρτυρούσιν αυτών, αλλά να τά μελετώμεν και διαφωτισόμενοι, να ώδηγώμεθα εις την σταδιοδρομίαν μας.

Τόν γεννηθέντα λοιπόν θεόν, δν ή θρησκευτική ήμων λατρεία και ή θρησκευτική φιλοσοφία άνήγαγον εις τον ύπατον βαθμόν της τελειότητος, όφείλομεν να άπομιμώμεθα και έν ταις ιδέαις και έν ταις πράξεσι. Τόν γεννηθέντα και άνεστάντα θεόν, όφείλομεν να παρακολουθήσωμεν έν τη όδω, ήν μετά τούσάυτη; άυταπαρνήσεως; διέγραφην ήμιν, ουχι έν λόγοις και έπαγγελίαις, άλλ' έν έργοις.

Όφείλομεν, ως γνωστόν, πάντες ν' άποθάνωμεν, και ή χρῆσις της ιδέας ταύτης δέν άπνχίει πλέον εις τά ότα ήμων. ως θεόπνευστός τις έέργεια, άλλ' ως πεπαιωμένη και σθερά άμφίβολος και λαμβάνουσα ρήσις, ής την σημασίαν άποστέρωμεν να έξετάσωμεν.

Θεός έγεννήθη!

Πλήν αι δύο αύται λέξεις πόσην βαρύτητα, και σημασίαν και ύλην ένέχουσι διά τούς έπιστήμονας και φυσιοδίφας, άστρονόμους και θεολόγους, τούς έπιστητούντας εις μηδαμινήν ανακάλυψιν και αούδειαν συνέπειαν διά τον καθορισμόν της δημιουργίας του σμπαντος ένέχουσας, να έξέρωσι τον μίτον της δημιουργίας. Έπιζητούσι και άναζητούσι εις τούς σκόληκας, τά μικρόβια και τά άψυχα άντικείμενα τό μυστήριον αύτης, ένω πρό όφθαλμών τό έχουσιν, εις την κάθοδον του Ίησού επί της γης.

Η κάθοδος δ' αύτη του Ίησού επί της γης έν τοιαύτω άπλήτω φωτί, όπερ ακριβώς τόσοι σοφοί και έπιστήμονες διέχυσαν επί του κόσμου, δέον ή να διαψευσθῆ και άποσκορακισθῆ έντεύθεν, ή τούναντίον να βεβαιωθῆ και σεβασθῆ από παντός θνητού. Η δε διδασκαλία αυτού και τό μέλλον του ανθρώπου, όπερ διέγραφην Έκείνος, δέον έπισήμως ή να θεωρηθῆ ως άδύνατος και χείμαυρα ένώπιον της προόδου του νεωτέρου πνεύματος και των φωτοβόλων έπιστημών ή να κατακτήσῃ έντελώς την καρδίαν του ανθρώπου.

Μέσος όρος δέν χωρεί.

Είναι δε πλέον καιρός, θρησκείαι και έπιστήμαι, νους και πνεύμα να βαδίσωσιν παραλλήλως επί της αύτης αληθοφούς όδου. Αυτό δε όμοφώνως ήδη ζητούσι και απαιτούσι πάντες οι λαοί, τά έθνη και οι άνθρωποι. Την άλήθειαν, τό φώς, τό μέλλον, την άσφαργον ζωην!

Την λύσιν δε του ζητήματος τούτου απαιτούσι παρ της έπιστήμης. Και την θέλουσιν.

• II.

Η ΔΕΚΑΔΙΚΗ ΩΡΑ

Εις τό παρελθόν φύλλον έγράψαμεν περί του παγκοσμίου μεσημβριού, ήδη δε αναφέρομεν περί της και άλλοτε μεν προταθείσης και άπορριφθείσης νυν δε μετά μείζονος έπιμονής προτεινομένης μεταρρυθμίσεως της ύποδιαίρεσεως της ώρας εις 100 λεπτά, αντί 60, και του πρώτου λεπτού εις 100 δευτέρα. Ούτω τά τέταρτα της ώρας θα περιλαμβάνωσιν 25 λεπτά αντί 15, και αντί 1 ώρας και 45 θα γράφωμεν 1 και 75, αντί 2 1/2 θα γράφωμεν 1 και πεντήκοντα λεπτά, ήτοι έκατοστά.

Η τοιαύτη ύποδιαίρεσις, λίαν λογική ούσα, θα έλαττώσῃ τον χρόνον των ναυτικών, γεωγραφικών, και άστρονομικών ύπολογισμών επί των λεπτών και δευτερολέπτων.

Αλλά, οι μεταρρυθμισται δέν σταματώσιν έως εδώ τπρούσι μεν την ύποδιαίρεσιν της ήμέρας εις 24 ώρας, άλλ' έπιμένουσιν εις την παραδοχην της εις 24 ώρας διηρημένης πλακός των ώρολογίων, άποκρούοντες την σημερινήν εις 12.

Τοιαύται πλάκες ώρολογίων είκοσιτετραώρων είνε σήμερα έν χρήσει εις τούς Ιταλικούς σιδηροδρόμους έν Καναδά και ταις Άγγλικαίς Ίνδιαις. Προσέτι έν τη Βελγική από της 1 Μαΐου 1897 πάσαι αι διευθύνσεις, αι από του ύπουργείου των Ταχυδρομείων έξαρτώμεναι, θα εφαρμόσωσι τό σύστημα της αριθμώσεως των ώρων από 1 μέχρι 24. Διά του τρόπου τούτου αίρεται διάκρισις των πρό μεσημβρίας και μετά μεσημβριαν ώρων. Ούδεμία πλέον σύγχυσις δύναται να προκύψῃ εις τά δρομολόγια των άμαξοστοιχιών, διότι θα λέγωσιν αντί 2 μ. μ. 14, και αντί 7 μ. μ. 19. Και ούτως ο έσπερινός σημαίνει εις τας 16, αντί 4 μ. μ. και τό τέιον θα λάβωμεν απόψε 21, αντί να λέγωμεν 9 μ. μ.

Και όμως με όλην την εύκολίαν και τά προσόντα, άτινα ως επιχειρήματα προβάλλουσιν οι νέοι μεταρρυθμισται, πόσαι άλλαι δυσκολίαι έπιπροσθούσιν εις την εφαρμογήν τοιούτου συστήματος!

Θέλοντες να επενέγκωσιν άπλοποίησιν, περιπίπτουσιν εις χειρόνα άτοπήματα εκείνων, ά προσπαθούσι να έξαλείψωσιν. Τό προτεινόμενον σύστημα είνε ώφέλιμον μόνον εις τούς σιδηροδρόμους, άλλ' ούτε έπιστημονικώς είνε όρθόν· διότι κατά τούς άστρονόμους τό ήμερονύκτιον άρχεται ουχι από του μεσονυκτίου, άλλ' από της μεσημβρίας, ουτε πρακτικώς είνε εφαρμόσιμον. Και ούδε θα ήτο λογικόν μόνη ή προς τούς σιδηροδρομικούς υπαλλήλους ώφέλεια να επιβληθῆ επί της μεγάλης πλειονότητος του κόσμου και μεταλλάξῃ σύστημα, εις δ από τεσσαράκοντα ήδη αίωνων αύτη έξωκειώθη. Αλλά μη δέν ύπάρχουσι και λαοί, οι όποιοι άρχονται της καταμετρήσεως από της ανατολής του ήλιου και ουχι από του μεσονυκτίου και άλλοι άπ' αύτης της δύσεως, καθώς οι Ισραηλίται; Έν όσω λοιπόν δέν δύναται να έπέλθῃ συνεννόησις εις τον καθορισμόν του χρονικού σημείου, από του όποιου πρέπει να γέννηται ή καταμέτρσις, δέν είνε δυνατόν να γέννηται και σκέψις περί μεταλλάξεως συστήματος.

Έπί πᾶσι τούτοις τι θα είπωσι και οι ώρολογο-

ποιοί, οι όποιοί θα ήναγκάζοντο να παραδεχθώσι τό δεκαδικόν τούτο σύστημα; Θα απαιτηθῆ καθ' όλοκλήριαν μεταλλάγη του μηχανισμού, διότι τό λεπτόν θα έχανε πλέον την σημερινήν χρονικην αξίαν, και προσέτι έτεροι 12 ώραι πρέπει να γαραχθώσιν επί των πλάκων· όλη ή παρακαταθήκη λοιπόν των έτοιμών ώρολογίων θα καταστρέφετο και ή εκ τούτου ζημία θα επεδάρυνε πάλιν τά θυλάκια αυτών των άγοραστών.

Τό δημόσιον κακώς είνε άποδεχθῆ την εφαρμογήν του δεκαδικού συστήματος έν άλλοις, πολύ δε μάλλον εις την περιστάσιν ταύτην, καθ' ήν θα καταξαναστῆ. Και όμως φαίνεται, ότι τό ζήτημα της μεταρρυθμίσεως ταύτης θα φθάσῃ προσεχώς και μέχρι της Γαλλικής Βουλῆς.

• Ροικ.

ΩΦΕΛΙΜΟΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Έπιχρυσισμα των οίναποθηκών.

Συμβουλεύεται διάλυσις 2 1/2 οκάδων θηϊκού χαλκού και πέντε οκάδων άσβέστου εις έκάτον οκάδας ύδατος. Έπιχρυσισμένων των τοίχων και των ζύλων της οίναποθήκης διά της διαλύσεως ταύτης, προλαμβάνεται ή έπι αυτών άνάπτυξις εύρώτος.

Απόπνεξις των κουκουλιών.

Δηλαδή ή θανάτωσις των χρυσαλίδων των έγκλειόμενων εις τά προς έκπήνισιν κουκούλια και ήτις παρ' ήμιν ως επί τό πλείστον γίνονται διά της εις τον ήλιον έκθέσεως αυτών, εις τά πλείστα δε μέρη της Εύρώπης διά του άτμού, προτεινεται υπό του Pagés-Darbousse να έκτελήται διά της καταψύξεως (systeme frigorifer), δηλαδή διά της ύποβολῆς των κουκουλιών εις ψύχος δυνάμενον να φωνίσῃ τας έν αυτοίς χρυσαλίδας. Τό σύστημα τούτο είνε κατά πολύ άνώτερον των μέχρι τούδε έν χρήσει, διότι είνε ταχύτερον, ένιαχού δι' και όλιγοδαπανώτερον και διότι τά δι' αυτού άποπνιγόμενα κουκούλια άποδίδουσι πλειότεραν μέταξαν, εύκολώτερον έκπνιζομένην και έκλεκτοτέρας ποιότητος. Δοκιμαί του συστήματος τούτου έγένοντο ήδη μετ' έπιτυχίας έν Alais και St. Ambrois της Γαλλίας.

Περί θρέψεως μεταξοσκωλήκων.

Διατροφή τούτων δι' άμούλου νεώτερα πειράματα έξετέλεσεν ο καθηγητής Livini έν Todí της Ιταλίας, έσχε δε λίαν εύάρεστα αποτελέσματα. Οι σκόληκες εις τούς όποιους έχορηγήθη φύλλον πεπασθόν δι' άμούλου έπλεξαν κουκούλια πολύ μεγαλείτερα και έπομένως άπέδωκαν προϊόν ίκανώς πλειότερον, όπως καλυφθῆ ή παύσατος δαπάνη και έννομιάν ουχι μικρά ώφέλεια.

Άρωμα φράουλας.

Της φράουλας έπιτυγχάνεται τεχνητώς τό άρωμα διά της άναμίξεως πέντε γραμμαρίων βουτυρικού αιθυλίου, ενός γραμμαρίου ίτευλικού μεθυλίου και τεσσάρων γραμμαρίων όξεικού αιθυλίου.

Αύξησις των γεωμήλων.

Παρατηρήθη υπό τινος Γάλλου κτηματίου, ότι αύξάνει ή έσοδεία των γεωμήλων και προφυλλάσσονται ταύτα από των προσβολών της Φυτοφθόρου (Phytophthora infensans) εάν κατά την πλήρη άνθισιν των φυτών έν ένάερια μέρη αυτών πλαγιάζονται ή γωνατίζονται δι' έπιθέσεως λίθων ή άπλώς ποδοπατούμενα. Δοκιμάσατέ το.

ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΑΕΤΟΣ

Ὁ λύκος. *Canis lupus.*

Τὰ δύο ταῦτα θηρία, τὰ ἔχοντα ὅλως ἀντίθετα φυσικά ἰδιώματα καὶ διαμονήν, συναντῶνται εἰς τὸ ἄγριον καὶ αἰμοδόρον αὐτῶν ἔνοστικτον.

Διαιτῶνται δὲ εἰς ἅπαντα σχεδὸν τὰ κλίματα, εἶναι πασιγνώστα καὶ κοινότατα θηρία καὶ οἱ μόνοι ἔχθροὶ τοῦ ἀνθρώπου, ὡς προσβάλλοντα τὴν τροφήν του. Ἀτίθασσα ἄλλως τε θηρία, μὴ ὑποκείμενα εἰς οὐδένα περιορισμὸν καὶ οὐδεμίαν ἀνθρωπίνην πείσιν καὶ ἐξαναγκασμὸν, ὅπως ὑποβάλλονται καὶ αὐτοὶ οἱ φοβεροὶ καὶ τρομεροὶ λέοντες καὶ τίγρεις, διατελοῦσι πάντοτε ἀκαμπτα καὶ σκληρά.

Ἡ ὁσφρησις ἀμφοτέρων εἶναι περιεργωτάτη, διότι θαυμασίως καὶ ἀσφαλῶς ὁδηγοῦνται ὑπὸ ταύτης καὶ αἰφνιδίως ἐπιπίπτουσι κατὰ τῆς λείας των. Καὶ ὁ μὲν λύκος δύναται νὰ ἀρπάξῃ ἀμνὸν ἀπὸ μεγάλης ἀποστάσεως αἰσθανθεὶς τὴν παρουσίαν του, ὁ δὲ αἰετός δύναται νὰ κατέλθῃ ἐξ ἰλιγγιώδους ὕψους πρὸς τὸ θύμα του ἀπροσδοκῆτως ὁσφρανθεὶς τὴν πνοήν του. Ἀμφοτέρα εἰσὶν ἀρπακτικά, σαρκοφάγα καὶ ρωμαλεώτατα· ζητοῦσι δὲ τὴν τροφήν των, κατὰ τὸ λυκαυγὲς πάντοτε

Ἀμφοτέρων δὲ τὰς εἰκόνας παρατίθεμεν ἐναντι, πιστῶς εἰκονίζουσας τὴν φυσικωτάτην αὐτῶν ἰδιότητα.

ΕΝΑΡΘΡΟΣ ΛΟΓΟΣ ΕΝ ΑΝΤΙΚΑΤΟΠΤΡΙΣΜῳ

Πᾶς τις γινώσκει τί ἐν τῇ νευροπαθολογίᾳ καλοῦσι *Γραφήν ἐν ἀντικατοπτρισμῳ* (*Écriture en miroir*), γραφήν δηλ. ἢν οἱ ἀριστεροὶ χεῖρες, ἀφ' οὗ ἐπὶ τινα χρόνον εἰώθασιν γράφειν τῇ ἀριστερῇ χεῖρι, ἐκτελοῦσιν εὐχερόστατα.

Ἀλλὰ μέχρι τοῦδε τοῦλάχιστον δὲν φαίνεται νὰ παρατήρησαν παρεμφερῆ διατάραξιν τοῦ ἐνάρθρου λόγου ὃν ἐξ ἀναλογίας ἐπιτραπῆται ἡμῖν ν' ἀποκαλέσωμεν *Ἐνάρθρον λόγον ἐν ἀντικατοπτρισμῳ* (*parole en miroir*).

Κατὰ πρώτην φοράν τὸ λίαν παράδοξον τοῦτο σύμπτωμα παρατηρήθη ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ κ. Doyen, ὅστις πρὸ τινῶν μνηῶν ἀνεκοίνωσε τῷ κ. Marcel Baudouin τὴν παρατήρησιν αὐτοῦ ταύτην, ἥτις δημοσιευθεῖσα ἐν τῇ ἐπὶ διδασκαλίᾳ διατριβῇ ἐνδὲ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, τοῦ ἱατροῦ Marcotte, τυγχάνει ἀξία τῆς προσοχῆς ἡμῶν. (Marcotte—De l'hémicranidictomietemporaire—Institut de Bibl. 1896).

Προσκειτο περὶ κορασίδος δωδεκαετοῦς κατὰ τὸ φαινόμενον φεροῦσης ἀπόστημα τοῦ ἐγκεφάλου συννεπείᾳ ὀπίτιδος, ὑποστάσεως δὲ τὴν τοῦ τρυπάνου ἐφαρμογὴν κατὰ τὰ ἔσχατα τοῦ βίου αὐτῆς. Ἐνόμισαν δὲ μετὰ τὴν ἐγχείρισιν, ὅτι προέκειτο περὶ συφίλιδος.—Ὅπως ποτ' ἂν ἦ, ἐπίσημος βελτίωσις ἐκ ταύτης προέκυψε, πλὴν ἀλλ' ὅμως ἡ ἀφασία ἐ-

πέμεινε καὶ τότε τὸ κοράσιον ἤρξατο προφέρειν ἀκατανοήτους φράσεις, οἵαι ἐπὶ παραδείγματι: Μου-α-θαι: Γεν-α-δο-ος-ρι-κυ-κος-κα-χον-συ-ν-τε-ση-φν-α-με-να-τε-λε-θε.—Ἡ ἄρρωστος τότε παρωργίζετο βλέπουσα ὅτι δὲν ἦτο καταληπτὴ ἐπανελάμβανε δὲ συνεχῶς ἀναλόγους φράσεις μετ' ὀλονὲν ἀξιοῦσης ταχύτητος.

Τότε ἐσκέφθησαν νὰ γράψωσι πᾶν ὃ,τι ἔλεγεν αὐτῇ, ὁπότε παρατήρησαν, ὅτι αἱ λέξεις αὗται εἶχον τέλειον νόημα. Τὸ κοράσιον ἤρθηρον ἀπλοῦστα τὰς λέξεις, ἀναστρέφον τὰς συλλαβὰς ἀπὸ τοῦ τέλους πρὸς τὴν ἀρχὴν τῆς λέξεως, καὶ δὴ καὶ περὶ φράσεων συγκειμένων ἐξ 8, 10, 15 λέξεων προκειμένου ἀνευ τοῦ ἐλαχίστου σφάλματος. Οὕτως αἱ ἀνωτέρω φράσεις ἐνοοῦσι: «Θεῖα μου, Κύριος Δοαγὲν κακός, θέλετε νὰ μὲ ἀφήσητε ἡσυχοῦν».

Ἡ διατάραξις αὕτη τῆς γλώσσης διήρκεσεν ἐπὶ πέντε ἐβδομάδας παρὰ τῇ κορασίδι ταύτῃ, ἥτις νῦν εἶναι νεανίς, ἀνθηροτάτη τὴν ὑγείαν.

Ἀφίεμεν τοῖς ἐιδικοῖς τὴν φροντίδα τῆς ἐμβριθοῦς σπουδῆς τῆς νέας ταύτης διαταράξεως τοῦ ἐνάρθρου λόγου. Τὸ καθ' ἡμᾶς, ἰθεωρήσαμεν καθῆκον δημοσιογραφικὸν νὰ μὴ ἀφήκωμεν τὴν περιεργὸν ταύτην παρατήρησιν ν' ἀπολεσθῇ ἐν μέσῳ τῶν χειρουργικῶν ἐπεμβάσεων καὶ τούτου ἕνεκα κρίνομεν καλὸν νὰ φέρωμεν αὐτὴν εἰς φῶς, (*Progress médical*, 28 Nov. 1896, p. 418). **Κ.Α.**

Η ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ο ΑΓΙΟΣ ΒΑΣΙΛΗΣ

Παράδοσις

Μήτηρ τις είχε τρία παιδιά, δύο άρρενα και ένα θηλυ και ήρώτων αυτήν την παραμονήν του νέου έτους:

- Μητερ, θα έλθω πάλιν έφέτος ό "Άγιος Βασίλης;
- Μητερ, θα μάς φέρη πάλιν δώρα;
- Μητερ, θα διώξη πάλιν τώ ληξαν έτος;

Και ή πάνσοφος μήτηρ, ήτις μόλις τά τέκνα της άρχισουν νά βαδίζουν τώ έβδομον της ήλικίας των έτος, πρέπει όλα του κόσμου τά πράγματα νά γνωρίζη, άπαντά μετά μικράν έρευναν έν τή άποθήκη της φαντασίας της.

— Ναι, παιδιά μου, θα έλθω και έφέτος, και θα φέρη δώρα, παίγνια και θα διώξη τώ ληξαν έτος και θα μάς φέρη τώ νέον, αλλά πρέπει πρώτον νά ήσθε φρόνιμα και καλά παιδιά, διότι ό "Άγιος Βασίλης είναι κακός άνθρωπος, έρχεται μόν έν χοροίς και τυμπάνοις και φέρει πολλά πράγματα, αλλά όσα μόν είναι καλά παιδιά και φρόνιμα, τά αγαπά και τά φιλοδωρεί μέ γλυκύματα και δώρα, όσα δέ είναι κακά και άτακτα, τά δέρει και τά παίρνει μαζί του εις τώ σκοτεινόν σπήλαιόν του.

Και τά άθώα αυτά πλάσματα, τά μετά τόσης επιθυμίας και χαράς αναμένοντα γλυκύματα και άθύρματα, φαντάζονται τόν "Άγιον Βασίλειον, ώς

« Άνδρα φοβερόν και πελώριον, άγριον και σοβαρόν, σιδηροφόρον και πυγωνοφόρον, μετά πατάγου έμφανιζόμενον αυτοίς από της κρύπτης του, ένδεδυμένον παραδόξως μετά ποικιλίας και πληθούς θυλακίων, έν οίς έγκρύπτονται τά δώρα του: κρατούντα ράβδον Ισχυράν διά της μιάς χειρός και δώρα έκ της άλλης, φέροντα δέ μεγάλα βαρέα πέδιλα και βαδίζοντα επί τροχοῦ, κεραυνοβολούντος έν τῷ θυμῷ του, ώς ακριβώς παρίστην ή άνωθη ήμετέρα εικών.

Ρουξ. Ο "Άγιος Βασίλης ώς τόν φαντάζονται οι παίδες.

Η ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ ΤΟΥ ΑΜΠΟ

"Άγιος Άβυσινός.

Η παρά του βασιλέως της Άβυσινίας γενομένη θερμή ύποδοξη του άρχιεπισκόπου Μακαίρ, άπεσταλμένου του Πάπα, όπως ίκετεύση αυτόν, ίνα ίλευθέρωση τους Ιταλούς αιχμαλώτους, ό καθ' όλην την διάρκειαν του πολέμου επιδειχθείς ύψηλόφρων αυτού χαρακτήρ και ή άνέκαθεν χριστιανική αυτού όρθοφροσύνη προσέιλυσαν ίσχύτως την εκτίμησιν δλοκλήρου του κόσμου επί του παραδόξου τούτου μονάρχου, του νικητού του βασιλέως Ουμβέρτου, όστις τοσούτον επιτυχώς διδει μαθήματα τοίς ευρωπαίοις: αυτού συναδέλφοι. Και φυσικώς έπέσυρε την προσοχήν πάντων, και φιλοπερίεργων και φιλιστόρων και χρονογράφων, και φυσιοδίφων και φιλοσόφων.

« Ο Πάπας είναι πατήρ ήμών πάντων» άπήντησεν εις τόν άπεσταλμένον του αντιπροσώπου του Χριστού. Τῷ φθίγμα δέ τούτο είνε φθίγμα πιστού, βασιλεύοντος επί λαού πιστών, διότι ή άβυσιναϊκή Έκκλησία ύπάρχει, έχουσα και αυτή την ιστορίαν της, και τους μάρτυράς της, τας ίεράς παραδόσεις της, ένθα όργώσιν ή δύναμις της γαλήνης της άρετής, ή δόξα της άσκητικής άγιότητος και ή θαυμασία εκείνη άγάπη, regina virtutum, δι' ής ό χριστιανός δύναται νά εξισωθῆ πρὸς τόν Θεόν του και νά νικήσῃ σχεδόν αυτόν

δύναμι του πολλῷ δικαίου του και της πολλῆς άγάπης.

Πολλά έκ της ιστορίας δύναται τις νά μαθῆ και νά διδαχθῆ περί του παραδόξου τούτου λαού. Ημείς δ' ένταῦθα θα περιορισθώμεν ήδη εις την περιγραφὴν θαυμασίας τινός παραδόσεως, εξ ής οι ήμετεροι άναγνώσται αρκετά δύνανται νά άρυσθώσιν περί της χριστιανικής και φιλοσοφικής πρόόδου της άπωτάτης ταύτης φιλης.

Γαλλικόν τι φύλλον ίσημοσίυσεν ίσχύτως την ακόλουθον ταύτην διήγησιν περί του μεγάλου αϊθίοπος άγιου Άμπο, μεγάλως λατρευομένου έν τῷ Χώ άίθως. Έξελληνίζομεν αυτήν αυτολεξεί.

« Ο Άμπο ίγεννήθη την ήμέραν των Χριστουγεννίων, τώ μεσονύκτιον, και κατά την αυτήν ωραν, καθ' ήν ίγεννήθη και ό Κύριος ήμών Ιησούς Χριστός.

Γεννώμενος δέ είπεν: «Εὐλογητός εἴη ό Κύριος, όστις μ' εξήγαγεν έκ του μηδένος και πρὸς δν θα βαδίσω, καθ' εκάστην επί πλέον εἰσόδῳν έν τῷ φωτί».

Μεθ' ό προσευχθεῖς μετά ζήσεως και βαπτισθείς, άνεχώρησεν, άρνηθείς μάλιστα νά πῆ τώ γάλα της μητρός του. Τοσούτον ήτον άποφασισμένος νά ζήσῃ έν τῷ άπολύτῳ έγκρατείφ και οὐδέποτε νά λάβῃ τι έκ των αγαθών των άλλων.

Φοβηθείς δέ νά ύπεξαιρήσῃ τώ γάλα της μητρός του, έτι περισσότερον ήναγκάσθη νά στερηθῆ πάσης τροφῆς, ζωϊκής

και φυτικής. Δέν εζην δέ ειμί εκ κηχρού άέρος, ήλιου και προσευχῆς.

Οὕτως άπικα ή δημιουργία τόν ήγάπα. Τά οικιακά ζῶα συμμείγρον της ζωῆς του, τά δέ άγριμακία τόν ύπνέτου. Μίξ λεοσπράδαις μετέφερον αυτόν εις τας εκδρομάς του, οι δέ λείοντες τῷ εἶδον τας τρίχας της χαιτης των, ίνα πλῆξῃ ζώνην. Οὐδέν άλλο ένδυμα έφερον, αλλά εκάλυπτε τώ σώμα του διά της κόμης και της γενειάδος του. Έν τούτοις δέν ύπέρειν ουτε εκ του ψυχους, ουτε εκ του καύσανος, διότι και τά στοιχεα αυτά ήσαν φίλοι του.

Η δέ θαυματουργός αυτού δύναμις δέν ειχεν όρια. Έθεράπευε τους άσθενείς και άνέστανε τους νεκρούς. Ηνωίε την γλώσσαν των ζῶων και των φυτών και ώμίλει μετά των άγγέλων και αυτού του Θεου.

Έάν ό Θεός ήδύνατο ν' άμαρτήσῃ, ό Θεός θα τόν έφθάνει. Έν τούτοις προσεποιήθη τούτο, ίνα δοκιμάσῃ τόν δούλον του και διέταξε τά ακάθαρτα πνεύματα νά τόν πειράζωσι. Ο Άμπο τοίς άπήντησε, μείνας επί έπτά δλοκλήρα έτη ακίνητος, προσευχόμενος, έσταυρωμένος: είτα δέ έπτά έτερα έτη μέ την κεφαλήν πρὸς τά κάτω. Ο Κύριος τότε τῷ άπίστειλεν άετόν, όστις τῷ εξώρυξε τους δύο όφθαλμούς. Και ό Άμπο άπήντησεν.

— Σέ βλέπω πάντοτε διά των όφθαλμών της ψυχῆς μου και οὐδέν θα μ' έμποδίσῃ τού νά σ' αγαπῶ.

Όθεν ό Άμπο εζην άγιός από πεντακοσίων έτών και ό Κύριος τῷ είπε:

- Πρέπει ν' αποθάνῃς.
- Κυρία, άπήντησεν ό Άμπο, διατι θίλεις ν' αποθάνω; Οὐδέποτε ήδίκησα οὐδένα, ουτε αυτό τώ γάλα της μητρός μου. Ολόκληρος ή κτήσις θα μοί όφείλῃ μαρτυρίας. Δέν πρέπει ν' αποθάνω.
- Πῶς; Ι άνέκραξεν ό Θεός, δέν πρέπει ν' αποθάνῃς σύ, Άμπο, αφού ό Ιωάννης άπίθανεν, αφού ό Πέτρος άπίθανεν, αφού ό Παῦλος άπίθανε!

— Κυρία, ύπέλαθεν ό Άμπο, ό Ιωάννης είχε φάγει ακρίδας, ό Πέτρος είχεν άρνηθῆ τόν Ιησούν και ό Παῦλος κατεδίωξε τους μαθητάς του, ίπομένως κατέστησεν έαυτούς άξιους του θανάτου. Ένῷ έγώ οὐδέν άμάρτημα έπραξα και επικαλούμαι άπασαν την κτίσιν. Άς έλθῃ νά με κρίνῃ!

Ο Θεός τότε εκάλει τους άγγέλους, τους ανθρώπους, τά ζῶα, τά φυτά, τους λίθους και τά τέσσαρα στοιχεα και πάντες άπεκρίθησαν:

- « Ο Άμπο οὐδῶλας ίγένετο άξιός θανάτου».
- Άλλά έγώ αυτός έν τοσούτῳ, είπεν ό Κύριος, έγώ αυτός δέν άπίθανα έν τῷ προσώπῳ του υιού μου;
- Ο υιός σου, ύπέλαθεν ό άγιος, έπεφορτίσθη όλας τας άμαρτίας του κόσμου και οὕτως ό θάνατός του ύπήρξε δικαίος.

— Λοιπόν, προσέθηκεν ό Θεός, όσοι σε είδον διαθόντα, και οι δούλοι αυτών, και όσοι έγνώρισαν ότινα σε έγνώρισαν, και πάντες όσοι παρετήρησαν μακρόθεν τόν καπνόν των οικιών πρὸ των ύποίων προσηυχῆθῃς, και οι υιοί των υιών των ανθρώπων αυτών μέχρι της δεκάτης πέμπτης γενεάς, πάντες θα σωθῶσιν, εάν αποθάνῃς.

Τότε ό Άμπο έθετο την χείρα του έν τῷ χειρὶ του Θεου και μειδίων, άπίθανεν.

Ρουξ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΑΞΕΙΔΙΟΥ
ΑΠ' ΑΘΗΝΩΝ ΜΕΧΡΙ ΓΑΛΑΖΙΟΥ ΔΙΑ ΤΟΥΡΚΙΑΣ
ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ ΚΑΙ ΡΩΜΟΥΝΙΑΣ
(Συνέχεια: ίδε προηγ. φύλλον).

Μετ' όλίγον έγερθείς, διηυδύνην πρὸς τά γραφεα του κ. Α. Έμπερικού ενός των κορυφαίων ελλήνων του τέπου, και

τών μάλλον ευηπολήπτων μεγαλεμπόρων. Η οικία του κομφοτάτη και νεωτάτη κείται όλίγον άπωτέρω της πλατείας και έκ της καθαριότητος, ευπρεπειας της και του ώραιου εξωτερικού και έσωτερικού της αντιλαμβάνομαι περί της φιλοκαλίας και αξιοπρεπειας του κατοικούντος αυτήν. Υπάρχει άριστερόθεν ταύτης αύλη και κήπος κομψός ως και ίσόγειον οικημα. χρησιμέσον διά γραφεα.

Εισέρχομαι εις τώ γραφεόν του κ. Έμπερικού, κείμενον έν τῷ πρώτῃ άριστερόθεν μεγάλη αίθουσῃ. Ήσυγία, τάξις, καθαριότης και ευπρέπεια επικρατούσιν έν αυτῷ. Παρά την πρώτην τράπεζαν κίθηται εις νέος συμπαθῆς ματρίου άναστήματος και πολυασχόλου φυσιογνωμίας. Είναι ό κ. Ιω. Βασταρδῆς γραμματεὺς του κ. Έμπερικού, εξ Άνδρου καταγόμενος και συνδρομητής καλαίος της «Φύσεως», έν άγνωρίζω άμέσως εκ προτέρας έν Άθηναις συναντήσεως μας. Μόλις ήγειρε την κεφαλήν και μέ είδε, μέ άνεγνώρισεν.

- Ο κ. Πρίντζης, μοί λέγει εκπληκτος, . . . πῶς ήτον τούτο, πότε ήλθατε;
- Χθίς, φίλε μου, τί κάμνετε, πῶς είναι ό κ. Έμπερικός ό κ. Έλευθερίου.
- Ο κ. Έμπερικός ελπίζω νά έλθῃ μετ' όλίγον, ό δέ κ. Έλευθερίου είναι έπάνω και εργαζεται.

Και καλέσας τούτον κατήλθεν άμέσως, όπως μέ ίδη. Ο κ. Έμ. Έλευθερίου γραμματεὺς επίσης του κ. Έμπερικού είναι νέος κάλλιστος και συμπαθέστατος, εργατικώτατος και ευγενέστατος, χαρακτήρος δέ ήπιότατου και καλοκαγάρου. Διατελειά επίσης συνδρομητής της «Φύσεως» και δέν έχει γονεῖς ή μόνον άδελφῆν ευπαιδευτον, διακεκριμένην και φιλόμουσον, μεθ' ής έν ιδιαιτούση άδελφική συμποία και άγάπη διαβιούσιν.

Ένῷ δέ συνομιλούμεν, προσέρχεται ό κ. Έμπερικός και διά της συνήθους αυτῷ σοβαρότητος και βαρύτητος διευθύνεται εις τώ γραφεόν του. Έγερθείς τότε άμέσως ήλθον πρὸς αυτόν.

Επί τῷ δηλώσει της ιδιότητός μου ό κ. Έμπερικός μέ ήκουε μετά προσοχῆς.

— Τους άδελφούς σας έγνώρισα, τῷ λέγω, τόν δέ κ. Έμπερικών εἶδον πρὸ της εξ Άθηνῶν αναχωρήσεώς μου. Σας φέρω τους χαιρετισμούς του.

— Α, χαίρω πολύ, μοί άπαντά και τί κάμνετε σεις εις τας Άθηνάς, δέν θα σῶς Ιδωμέν επί τέλους μάλλον άποφασιστικούς εις έργα, δέν θα έλθῃ ποτέ αυτός ό καιρός της ενεργείας;

- Θα έλθῃ, άλλ' ακόμη δέν ήλθεν, έχετε ύπομονήν.
- Μά αυτή ή ύπομονή πρέπει νά έχει όρια, φίλε μου. Αι ευκαρία παρέρχονται και δέν βλέπομεν τίποτε. Τί κάμνει ή βσιλεία, ή κυβέρνησις, ό λαός.
- Ο,τι νομίζομεν καλλίτερον, πάσα δέ αι κυβερνήσις, ως βλέπετε, την αυτήν πολιτικήν ετήρησεν.

Έδῶ ό κ. Έμπερικός εδυσανασχέτησε και δέν παρεδέχθη την γνώμην μου.

— Τι τά θέλομεν τά πλοία, μοί λέγει, νά καπνίζουν εις τώ Φάληρον; Προτιμώτερον νά τά φάγῃ ή θάλασσα παρά ή ξηρά. Είναι έντιμώτερον.

— Ναι, αλλά βιάζεσθε και όταν έλθῃ ή τρικυμία δέν θα τά έχωμεν νά περάσωμεν τά κύματα.

Έγέλασεν σαρκαστικῶς.

— Είσατε πολύ ζωηρός, τῷ λέγω τότε και δέν όμοιάζετε του κ. Έπαμεινώνδα.

— Και εις αυτόν έγώ τά λέγω αυτά, και σήμεραν πρέπει ή νά ήται κανείς βουλευτής όπως πρέπει ή νά μὴν είναι.

— Πολύ άρεσιμαίως κρίνετε τά πράγματα έντεῦθεν και άδικεφτε τους ύπευθόνους.

— Γνωρίζομεν καλῶς, κύριε Πρίντζη την ιστορίαν και άναγεννώσκομεν τά έργα και την πολιτικήν αυτών. Δέν φροντίζουν μέ θέλησιν και τόλμην. Ο πολιτικός την σήμεραν πρέπει νά είναι τολμηρός.

Και ό κ. Έμπερικός εξηκολούθησε πολλά λέγων.

— Χαίρω πολύ, κύριε Έμπερικήε διά τά αισθήματά σας και την περίερον σας, τῷ είπον, αλλά λυκοῦμαι διτι ή ενεργεια της πολιτικής αυτης δέν ώριμασεν έτι. Εβχόμεν νά τελεσπορήσῃ όπως επιθυμείτε και επιθυμούμεν.

— Ναι, φίλε μου, ενεργεια ενεργεια και δράσις. Και ήγέρθη, όπως τόν άποχαίρετῶς.

— Και τότε αναχωρείτε ; μοι λέγει τότε, να σᾶς ἐπανίδω-
μεν, να τὰ εἴπωμεν πάλιν.

— Βεβαίως θὰ ἐπανέλθω πρὸ τούτου, ἄλλως θὰ μείνω με-
ρικᾶς ἡμέρας.

Ἐκεῖθεν διηυθύνθη εἰς τὰ γραφεῖα τῶν ἀδελφῶν κ. Στα-
θάτου. Εἰσήλθον ἐν λαμπροτάτῃ οἰκίᾳ εἰς τὸ εἰσόγειον τῆς ὁποίας
ὕπῃρχον ὠραῖαι αἰθούσαι γραφείων ἐστολισμέναι με διαφόρους
εἰκόνας ἀτμοπλοίων. Εἶναι τὰ φορτηγὰ σκάφη τῆς ἐταιρείας τῶν
τὰ ἐκτελοῦντα τὴν μεταφορὰν τῶν σιτηρῶν. Οἱ ἀδελφοὶ Στα-
θάτου κέκτηνται ἐπτὰ. Ὁ κ. Ἐμπειρίκος τέσσαρα. Οἱ ἀδελ-
φοὶ Θεοφιλάτου πέντε. Ὁ Ἀντώνιος Θεοφιλάτου τρία καὶ ὁ
Ἰω. Μήλλας δύο. Πάντες δ' οὗτοι εἰσὶ σιτέμποροι καὶ φορτω-
ταί, καταγινόμενοι ἀπὸ τριακονταετίας καὶ ἐπέκεινα εἰς τὴν
ἐμπορίαν τῶν δημητριακῶν κερπῶν τῆς Ῥωμουνίας καὶ Ῥωσ-
σίας καὶ διαμένουσιν εἰς Βραβίαν, ἀλλὰ δυστυχῶς ἕνεκα τοῦ
μετὰ τῆς Ἀμερικῆς συναγωνισμοῦ τοῦ οἴτου καὶ τῶν χαμηλῶν
τιμῶν, τὸ ἐμπόριον τοῦτο σημαντικῶς ἐπαθεν ἐνταῦθα καὶ αἱ
ἐργασίαι αἰσθητῶς ἠλαττώθησαν, μὴ ὑπάρχοντος κέρδους.

Ἐθρον ἐν τοῖς γραφείοις τῶν ἑνα τῶν ἀδελφῶν κ. Δ.
Σταθάτου, μικρόσωμον ἠλικιωμένον ἄνδρα, εὐγενέστατον καὶ
πολυασχόλως ἐργαζόμενον.

— Ἐπιτρέψατε ἐπ' ἐλάχιστον μόνον να σᾶς ἀπασχολήσω,
τῷ λέγω, διότι βλέπω ἔχετε πολλὴν ἐργασίαν.

— Δὲν περᾶζει, ὄρισατε, καθήσατε, μοι ἀπαντᾶ καὶ ἐργαζό-
μενος τὰ λέγομεν ἐν ταῦτῷ.

Ὁ κ. Σταθάτος ἐξηκολούθησε γράφων.

— Ἦλθον ἐξ Ἀθηνῶν καὶ ὄφειλον να σᾶς ἐπισκεφθῶ, ἄλ-
λως τε σεῖς ἐδῶ πάντοτε ἐργασίαν ἔχετε.

— Μάλιστα, σχεδὸν πάντοτε.

Ἐν ταῦτῷ κρρρ . . . κρούει τὸ τηλέφωνον.

— Να με συγχωρεῖτε, μοι λέγει καὶ ἐγείρεται στρεφόμενος
πρὸς τὸ τηλέφωνον.

— Τίποτε, ὁμιλήσατε, τῷ λέγω.

Κρρρ . . . Στρέφει τὴν λαβὴν τοῦ τηλεφώνου.

— Ποῖος ; ἐρωτᾷ.

— Γαλάζιον, χρηματιστήριον, 16, 58, 436, 17.

— Ὅχι ἄλλο ;

— Ὅχι.

— Καλῶς.

— Βλέπετε, μοι, λέγει ἀποτεινόμενος εἶτα πρὸς με ἔχομεν
καὶ τὰ μυστικά μας μετὰ τὸ χρηματιστήριον.

— Ναί, τὸ εἶδον, ἐργάζεσθε ἐπιτυχῶς καὶ κερδίζετε.

— Ἄ ! ὄχι τώρα πλέον, παρήλθον οἱ καιροὶ ἐκεῖνοι.

Καὶ ἐξηκολούθησε γράφων.

— Καὶ ποτε θὰ κατέλθῃτε εἰς τὴν Ἑλλάδα ; τὸν ἐρωτῶ.

— Μὰ, κατὰ τὸν Νοέμβριον ἅμα κοπάσουσιν αἱ ἐργασίαι μας.
Τὴν «Φύσιν» ἐξακολουθεῖτε πάντοτε στέλλοντες εἰς τὴν οἰκο-
γένειάν μου εἰς Φάληρον ;

— Μάλιστα.

— Σᾶς ὄφειλω τὴν τρέχουσαν συνδρομὴν 15 δραχμᾶς.

— Ὅχι, δεκαπέντε φράγκα.

— Διὰ τί ; διὰ τὸ ἐσωτερικὸν δὲν εἶναι 15 δραχμαί ;

— Ναί, ἀλλὰ ἦλθον εἰς τὸ ἐξωτερικὸν να τὰς λάβω καὶ ἐδῶ
ἔχετε φράγκα.

Ὁ κ. Σταθάτος ἐγέλασε καὶ μοι ἐμέτρησε 10 φράγκα.

— Ὅλιγα σᾶς παίρνω. Δὲν ἤξιζε τὸν κόπον.

— Ἄμα ἔλθω εἰς Ἀθήνας θὰ πάρω ὅλην τὴν σειρὰν τῶν
τόμων.

Εἰς κύριος εἰσελθὼν τότε μᾶς διέκοψε, παρουσιάσας αὐτῷ ση-
μείωσιν.

— Δώδεκα στέπια χρειάζονται ; ἠρώτησε καὶ ποῦ να τὰ
εὔρωμεν ;

Σκεφθεὶς δὲ πρὸς στιγμὴν, ἠγέρθη.

Κρρρ . . . Κρούει τὸ τηλέφωνον.

Κρρρ . . . ἀπαντᾶ τούτου αὐθωρεῖ.

— Τίς ;

— Κεντρικὸς σταθμὸς.

— Δότε μοι τὸ γραφεῖον μου τῆς παραλίας, λέγει.

— Λάβετε.

— Πόσα στέπια ἔχετε ;

— Τέσσαρα.

— Καλῶς. Να σταθοῦν ἐκεῖ.

Κρρρ . . .

— Δότε μοι τὸ Γαλάζιον, χρηματιστήριον.

Κρρρ . . . στρέφει τὸν κώδωνα.

— Χρηματιστήριον, τῷ ἀπαντῶσι.

— Θέλω ὀκτὼ στέπια.

— Ὁ κ. Δ . . . ἔχει ἕξ.

— Καλῶς. Κρατήσατέ τα δι' ἐμέ.

— Οἰκονομήσαμεν δέκα, μᾶς λέγει τότε ὁ κ. Σταθάτος. Θέ-
λομεν ἀκόμη δύο. Να τηλεγραφήσωμεν εἰς . . .

Καὶ αὐθωρεῖ τὰ πάντα ἐτακτοποιήθησαν καὶ ἐξηκολούθησε
γράφων. Ἐγὼ δὲ ἠγέρθη.

— Πῶς ἀναχωρεῖτε κ. Πρίντζη ;

— Μάλιστα, ἀρκετὰ σᾶς ἀπασχολήσα καὶ ἀρκετὰ εἶδον.

Ἀποχαιρετήσας δ' αὐτὸν καὶ διερχόμενος τοῦ παρακειμένου
γραφείου του ἐγνώρισα τοὺς ἀνεψιούς του, καλλίστους καὶ εὐ-
γενεστάτους νέους, λίαν φιλέργους καὶ φιλοπόνους, μεθ' ὧν
ἀφοῦ ἀνηλλάξαμεν μερικᾶς ὁμιλίας διηυθύνθη πρὸς τὰ γρα-
φεῖα τοῦ κ. Δ. Μήλλα.

Ἐδῶ ἔχασα τὸν νοῦν μου ἀπὸ τὸ προσωπικόν. Πληθώρα ὑ-
παλλήλων κατέκλυζον τὰ γραφεῖα. Αἱ πολλαὶ ἀσχολίαι καὶ τὸ
εἶδος τῶν ἐργασιῶν τῶν με ἠμποδίσαν να ἀντιληφθῶ καλῶς τὴ
ἐκεῖ συνέβαιναν.

— Ὁ κ. Μήλλας ; ἐρωτῶ τινά. Καὶ με ὠδήγησε πλησίον
ἠλικιωμένου ἀνδρός, ὅστις κατεγίνετο να μετρᾷ χιλιόφραγκα καὶ
ἐκατόφραγκα Ῥωμουνικά χαρτονομίσματα, ἐνῶ κύριός τις ἰστά-
μενος ὄρθιος παρ' αὐτῷ τῷ ὠμίλει' δύο ἕτεροι δὲ ἀνέμενον κα-
θήμενοι ἐπὶ τοῦ ἀπέναντι ἀνακλίντρου.

Δὲν ἤξεύρω διατί, ὅσῳκις βλέπω ἄνθρωπον μετροῦντα χρή-
ματα τὸν ἀπαχθάνομαι θανασίμως, τὸν ἀντιπαθῶ ἀμέσως καὶ
τὸν ἐγκαταλείπω. Ἡ θεὰ αὕτη οὐδόλως μοι προξενεῖ εὐχαρί-
στησιαν. Ἴσως τοῦτο φανῆ παράδοξον, ἀλλ' εἶναι ἀληθές.

Ἄνθρωπος εὐρισκόμενος ὑπὸ τὸ κράτος τῆς δυναμείας ταύ-
της εἶναι κατ' ἐμὲ δοῦλος, δέσμιος, συρόμενος ὑπὸ σιτηρῶν ἀ-
λύσεων, πρὸς ὃν ὁμιλεῖτε καὶ ὁ σιτηρὸς τὸν μαγνητίζει, τὸν
ἔλκει καὶ ὅ,τι σᾶς ἀπαντήση εἶναι μηχανικόν, ἄλογον, ἀναί-
σθητον.

Ὅμιλήσατε τώρα πρὸς αὐτὸν περὶ γραμμάτων, πατρίδος,
πατριωτισμοῦ !

Ἐλκόμενος καὶ ἐγὼ ὑπὸ τῆς θύρας τῷ εἶπον ἀμέσως παρου-
σιαζων αὐτῷ ἐπιταγὴν ὄψεως 15 φράγκων.

— Κύριε Μήλλα, εὐαρεστηθῆτε να μοι πληρώσητε 15 φρ.

— Ἄ ; διὰ τὴν «Φύσιν» εἶναι ; μάλιστα.

Καὶ διέταξε τὸν ταμίαν του να μοι τὰ μετρήσῃ.

— Δὲν κάθησθε ; μοι λέγει.

— Ἄ, ὄχι, τώρα εἶμαι βιαστικός, ἄλλοτε, κύριε Μήλλα.

Καὶ ἀποχαιρετήσας αὐτὸν μετέβην εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ὅπου
εἶθρον τὸν θίασον τοῦ κ. Παντοπούλου μετ' ὀρέξεως καὶ εὐθυ-
μίας ἐσθίοντα.

Ἠὐχαριστήθη καὶ ἐπροτίμησα τὴν θεὰν ἐκείνην τῶν ὀγκω-
δῶν χρηματοδεσμῶν τοῦ κ. Μήλλα.

— Πάλιν θὰ βρέξῃ, κύριε Πρίντζη, μοι λέγει λυπούμενος
καὶ μειδιῶν ὁ κ. Παντόπουλος.

Καὶ ὄντως ἐκάστην μεσημβρίαν τὰ νέφη συνεσωρεύοντο ἄ-
νωθι τῆς Βραβίας καὶ τὸ ἐσπέρας ἀφινον τὸ ὕδωρ αὐτῶν κρου-
νηδὸν να κατέρχεται να παριστάνῃ εἰς τὸ θέατρον, ἀντὶ τῶν
ἠθοποιῶν.

(Ἐπιτεταί συνέχεια)

Ἀύσεις τῶν ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ' 20 φύλλῳ αἰνεγμάτων.

36. *Αἰνιγμα. Κροαγῆ—αὐγῆ.*

Ἐβυσαν αὐτὸ οἱ κ. κ. Ἀνδρέας Πρίντζης ἐξ Ἀθηνῶν, Κ. Φι-
λιππαῖος ἐξ Ἀθηνῶν, Π. Πατρίκιος ἐκ Σύρου, ἡ Δεσποινὴ Ἀρ-
καδία Κορωναίου ἐκ Βόλου Δ. Ἀφεντούλης ἐκ Πειραιῶς καὶ ἡ Δε-
σποινὴ Νίνα Δαμασκηνοῦ ἐκ Κων/πόλεως.

37. *Αἰνιγμα. Δανλὸς—αἶλος.*

Ἐβυσαν αὐτὸ οἱ κ. κ. Ἀνδρέας Πρίντζης ἐξ Ἀθηνῶν, Κ. Φι-
λιππαῖος ἐξ Ἀθηνῶν, Π. Πατρίκιος ἐκ Σύρου, Ἰω. Δημητρίου ἐκ
Πατρῶν καὶ Π. Ἰωάννου ἐκ Θηβῶν καὶ ἡ Δεσποινὴ Ἀρκαδία Κο-
ρωναίου ἐξ Ἀθηνῶν.

38. *Αἰνιγμα. Δῆλος—ἦλος.*

Ἐβυσαν αὐτὸ οἱ κ. κ. Κ. Φιλιππαῖος ἐξ Ἀθηνῶν, ὁ κ. Ἰω.
Δημητρίου ἐκ πατρῶν, ἡ Δεσποινὴ Ἀρκαδία Κορωναίου ἐξ Ἀθη-
νῶν καὶ ἡ κυρία Μαρία Ρουσοπούλου ἐκ Βόλου.